

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 208/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a v spojení s právami podľa čl. 9, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní vo veci jeho trestného oznámenia z 3. júna 2010 a uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. XV/2 Gn 363/10 z 31. januára 2011 a sp. zn. XV/2 Gn 4/11 zo 17. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2011 doručená sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), bez právneho zastúpenia, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v spojení s právami podľa čl. 9, čl. 13

a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa ako študent doktorandského štúdia domáhal vrátenia poplatku za štúdium, ktoré podľa neho fakulta, na ktorej študoval, vyžiadala od neho protiprávne. Podľa sťažovateľa sa proti nemu vedenie fakulty aj univerzity správalo šikanóznym spôsobom, čo vyvrcholilo jeho negatívnym hodnotením na dizertačnej skúške. V oponentskom posudku k dizertačnej práci sa vyskytovali určité časti, ktoré u sťažovateľa vyvolali presvedčenie, že konanie oponenta naplnilo skutkovú podstatu trestných činov hanobenia rasy, národa a presvedčenia a obmedzovania slobody vyznania. Sťažovateľ preto prostredníctvom internetu podal 11. mája 2010 trestné oznámenie Úradu boja proti korupcii na Úrade justičnej a kriminálnej polície v R., ktoré doplnil písomným podaním 3. júna 2010. Okrem oponenta sa na trestnej činnosti mali podieľať aj členovia komisie a ďalší funkcionári univerzity. Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície v R. (ďalej len „vyšetrovateľ PZ“) uznesením ČVS: ORP-226/JP-RK-2010 z 24. júna 2010 vec odmietol, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 2. júla 2010 sťažnosť a 17. augusta 2010 adresoval Okresnej prokuratúre R. (ďalej len „okresná prokuratúra“) žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku. Podaním z 19. augusta 2010 sťažovateľ rozšíril trestné oznámenie na ďalšieho funkcionára univerzity. Toto trestné oznámenie bolo uznesením vyšetrovateľa PZ odmietnuté 29. septembra 2010. Prokurátorka okresnej prokuratúry uznesením č. k. 1 Pn 225/10-11 zo 16. septembra 2010 sťažnosť sťažovateľa zamietla ako nie dôvodnú. Sťažovateľ podal na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) trestné oznámenie na orgány činné v trestnom konaní – vyšetrovateľa polície a okresnú prokurátorku vo veci zneužívania právomoci verejného činiteľa, marenie úlohy verejným činiteľom, obmedzovania slobody vyznania, nadržovania páchatelom trestných činov a ďalších trestných činov podľa trestného zákona. Generálna prokuratúra v časti smerujúcej proti okresnej prokurátorke odovzdala trestné oznámenie Prezídiu Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii (ďalej len „úrad boja proti korupcii PPZ“). Uznesením č. k. 1 Pn 269/10-9 z 25. novembra 2010 okresná prokurátorka zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ ako nedôvodnú. Sťažovateľ zaslal

3. decembra 2010 na úrad boja proti korupcii PPZ ďalšie dve trestné oznámenia na okresnú prokurátorku. Úrad boja proti korupcii PPZ uznesením ČVS: PPZ-185/BPK-S-2010 odmietol trestné oznámenie na okresnú prokurátorku, ktoré sťažovateľ podal 9. októbra 2010. Podobne odmietol aj ďalšie trestné oznámenie na okresnú prokurátorku uznesením ČVS: PPZ-206/BPK-S-2010 z 29. decembra 2010. Proti obom uzneseniam úradu boja proti korupcii PPZ podal sťažovateľ sťažnosť. Generálna prokuratúra uzneseniami č. k. XV/2 Gn 363/10-12 z 31. januára 2011 a č. k. XV/2 Gn 4/11-8 zo 17. februára 2011 sťažnosti zamietla ako nedôvodné.

Podľa sťažovateľa uvedenými postupmi a uzneseniami boli porušené jeho základné práva a slobody takto:

„1. Vyšetrovateľ Úradu justičnej a kriminálnej polície mjr. Ing. M. V. v jeho prvom uznesení (a následne i v ďalších uzneseniach) ČVS: ORP-226/JP-RK-2010 zo dňa 24. 06. 2010 porušil moje práva garantované článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Týmto zároveň porušil aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstva) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) zo dňa 04. XI. 1950. Týmto zároveň porušil aj článok 14 Dohovoru (zákaz diskriminácie).

2. Okresná prokurátorka v R. JUDr. J. B. jej dosť nezrozumiteľným uznesením 1 Pn 225/10-11 zo dňa 16. septembra 2010 porušila moje práva garantované článkom 46 ods. 1 a článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takisto porušila aj článok 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok). Týmto zároveň porušila aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstva) Dohovoru a porušila moje práva garantované článkom 46 ods. 1 a článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takisto porušila aj článok 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok). Týmto zároveň porušila aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstva) Dohovoru a článok 14 Dohovoru (zákaz diskriminácie),

3. Vyšetrovateľ Úradu justičnej a kriminálnej polície mjr. Ing. M. V. v jeho uznesení ČVS: ORP-351/JP-RK-2010 zo dňa 29. 09. 2010 tiež porušil moje práva garantované článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Týmto zároveň porušil aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstva) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „Dohovor“) zo dňa 04. XI. 1950. Týmto zároveň porušil aj článok 14 Dohovoru (zákaz diskriminácie).

4. Okresná prokurátorka v R. JUDr. J. B. v jej unesení 1 Pn 269/10-9 z 25. novembra 2010 znova porušila moje práva garantované článkom 46 ods. 1 a článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takisto porušila aj článok 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok). Týmto zároveň porušila aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstvá) Dohovoru a porušila moje práva garantované článkom 46 ods. 1 a článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takisto porušila aj článok 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok). Týmto zároveň porušila aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstva) Dohovoru a článok 14 Dohovoru (zákaz diskriminácie).

5. Vyšetrovateľ Úradu boja proti korupcii PZ, odboru boja proti korupcii Stred pplk. Ing. J. B. jeho uznesením ČVS: PPZ-185/BPK-S-2010 zo dňa 07. 12. 2010 porušil moje práva garantované článkom 46 ods. 1 a článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takisto porušil aj článok 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok). Týmto zároveň porušil aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstvá) Dohovoru a porušil aj moje práva garantované článkom 46 ods. 1 a článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takisto porušil aj článok 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok). Týmto zároveň porušil aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstva) Dohovoru a článok 14 Dohovoru (zákaz diskriminácie).

6. Vyšetrovateľ Úradu boja proti korupcii PZ, odboru boja proti korupcii Stred pplk. Ing. J. B. jeho uznesením ČVS: PPZ-206/BPK-S-2010 zo dňa 29. 12. 2010 opätovne porušil moje práva garantované článkom 46 ods. 1 a článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takisto porušil aj článok 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok). Týmto zároveň porušil aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstva) Dohovoru a porušil aj moje práva garantované článkom 46 ods. 1 a článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takisto porušil aj článok 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok). Týmto zároveň porušil aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstva) Dohovoru a článok 14 Dohovoru (zákaz diskriminácie).

7. Prokurátorka Generálnej prokuratúry SR JUDr. J. C. jej uznesením XV/2 Gn 363/10-12 zo dňa 31. januára 2011 porušila moje práva garantované článkom 46 ods. 1 a článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takisto porušila aj článok 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok). Týmto zároveň porušila aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstva) Dohovoru a porušila moje práva garantované článkom 46 ods. 1 a článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takisto porušila aj článok 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok). Týmto zároveň porušila aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstvá) Dohovoru a článok 14 Dohovoru (zákaz diskriminácie).

8. Prokurátor Generálnej prokuratúry SR JUDr. J. T. jeho uznesením XV/2Gn 4/11-8 zo dňa 17. 02. 2011 porušil moje práva garantované článkom 46 ods. 1 a článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takisto porušil aj článok 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok). Týmto zároveň porušil aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstva) Dohovoru a porušil aj moje práva garantované článkom 46 ods. 1 a článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takisto porušil aj článok 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok). Týmto zároveň porušil aj článok 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstva) Dohovoru a článok 14 Dohovoru (zákaz diskriminácie).“

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza tento návrh na rozhodnutie vo veci samej:

„1. A preto žiadam podľa článku 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky preskúmanie namietnutého porušenia mojich garantovaných práv a slobôd podľa časti II tejto ústavnej sťažnosti.

2. Podľa článku 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky žiadam priznanie primeraného finančného zadostučinenia. V oznámení podanom na Úrade justičnej a kriminálnej polície dňa 03. 06. 2010 v bode 25 v prípade potvrdenia porušenia práv a slobôd trestnými činmi členmi komisie k dizertačnej skúške v odbore 3.1.14 sociálna práca na P. ako satisfakciu obrovskej nemajetkovej morálnej a psychickej ujmy, ktorú som niekoľkonásobne utrpel od prvého bezprávneho vyhrážania sa prodekana P. RNDr. Š. T.. a ďalšími nezákonnými krokmi pracovníkov K. opísaných v tomto podaní, som žiadal 30 000,- Eur od každého zo siedmich členov komisie k tejto skúške, čo dovedna znamená 210 000,-

Eur, a od garantov odboru 3.1.14 sociálna práca na P., ktorými sú prof. PhDr. A. Ž., PhD. a prof. PaedDr. ThDr. L. P., PhD. som žiadal po 30 000,- Eur navyše, čo dovedna znamená 60 000, - Eur. Výsledná suma satisfakcie od členov komisie k dizertačnej skúške z 11. 05. 2010 mala teda byť 270 000,- Eur. Žiadam v zmysle platnej legislatívy Slovenskej republiky (článok 127 ods. 3 Ústavy SR) túto satisfakciu nemajetkovej morálnej a psychickej škody vo výške 270 000,- Eur teraz spoločne a nerozdielne od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a od Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z dôvodu zmarenia odôvodneného trestného konania.

3. Od dekana P. doc. PaedDr T. J., PhD. a prodekana P. RNDr. Š. T., PhD., ktorí ako verejní činitelia nielenže nedohliadali nad zákonnosťou vzdelávacieho procesu na P., ale sa mi zlomyseľné vyhrážali vylúčením zo štúdia, hoci na to nemali právo a žiadali po mne peniaze, na ktoré tiež nemali právo, som chcel v rámci riadneho trestného konania v zmysle platnej legislatívy SR žiadať satisfakciu nemajetkovej morálnej a psychickej ujmy spoločne a nerozdielne vo výške 60 000,- Eur, ktorú aj v tomto prípade žiadam spoločne a nerozdielne od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a od Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z dôvodu zmarenia odôvodneného trestného konania.

4. Od prorektorky prof. RNDr. ThDr. J. M., PhD., ktorá ako člen štatutárneho orgánu K., ktorý mal dohliadnuť na zákonnosť vzdelávacieho procesu a z titulu jej funkcie mal právne nástroje na eliminovanie trestnej činnosti pracovníkov K., no nevyužil ich, dokonca zlomyseľné nadržoval páchatelom trestnej činnosti, som mienil v rámci riadneho trestného konania, ktoré zmarili spomínané orgány činné v trestnom konaní (kapitola II. tejto ústavnej sťažnosti) v zmysle platnej legislatívy žiadať satisfakciu nemajetkovej psychickej a morálnej ujmy, ktorá mala vzniknúť jej trestným činom, tiež vo výške 30 000,- Eur, ktorú teraz požadujem spoločne a nerozdielne od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a od Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z dôvodu zmarenia odôvodneného trestného konania.

5. Celková suma, ktorú požadujem spoločne a nerozdielne od Ministerstva vnútra SR a od Generálnej prokuratúry SR je teda 360.000,- EUR (slovom: tristošesťdesiattisíc EUR).

6. Podľa článku 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky žiadam po postupe podľa článku 127 ods. 1 Ústavy prikázanie povinného zákonného konania orgánom činným

v trestnom konaní voči prokurátorke JUDr. J. B. a voči narušiteľom mojich garantovaných práv z K. pre narušenie opísané v tejto sťažnosti. “

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07). Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V okolnostiach prípadu sťažovateľ pre ochranu svojich práv, porušenie ktorých namieta v bodoch 1 až 6 svojej ústavnej sťažnosti v časti označenej „*II. Porušené právo a sloboda*“, využil opravné prostriedky efektívnym spôsobom, keďže napadnuté uznesenia vyšetrovateľa PZ a okresnej prokurátorky boli preskúmané generálnou prokuratúrou. Generálna prokuratúra sa náležite vyjadrila k právnemu posúdeniu postupu orgánov činných v trestnom konaní, a tým boli sťažovateľovi dané relevantné odpovede na jeho výhrady a námietky proti uzneseniam napadnutým v jeho sťažnostiach.

V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv bolo preto z ústavného hľadiska podstatné a určujúce preskúmanie postupu vyšetrovateľa PZ

a okresnej prokurátorky generálnou prokuratúrou. Vzhľadom na uvedený princíp subsidiarity považoval preto ústavný súd sťažnosť v bodoch 1 až 6 uvedenej časti, teda v časti smerujúcej proti ich uzneseniam, za dôvodné podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Pokiaľ ide o túto časť ústavnej sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je potrebné považovať sťažnosť aj za oneskorenú, pretože v období od vydania napadnutých uznesení (t. j. 24. júna 2010, 16. septembra 2010, 29. septembra 2010, 25. novembra 2010, 7. decembra 2010 a 29. decembra 2010) do podania sťažnosti ústavnému súdu (t. j. 10. marca 2011) už došlo k uplynutiu lehoty dvoch mesiacov.

Z dôvodu, že prerokovaniu sťažnosti ústavným súdom bráni princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom sťažnosť je navyše potrebné považovať čiastočne za oneskorene podanú, ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. V bodoch 7 a 8 v časti ústavnej sťažnosti označenej ako „*II. Porušené právo a sloboda*“ táto smeruje proti uzneseniam generálnej prokuratúry č. k. XV/2Gn 363/10-12 z 31. januára 2010 a č. k. XV/2Gn 4/11-8 zo 17. februára 2011, ktorými generálna prokuratúra zamietla sťažnosť sťažovateľa vo veci jeho oznámenia pre podozrenie zo zneužívania právomoci verejného činiteľa. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už uviedol, že „Právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi

základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd“ (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00, III. ÚS 278/06).

Z uvedeného vyplýva, že nikto nemá právny nárok (ani ústavnoprávny nárok) na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ak dôkazy, ktoré boli vykonané v predchádzajúcom konaní, nedávajú dostatočný podklad na vedenie trestného stíhania, resp. na jeho pokračovanie v trestnom stíhaní, generálna prokuratúra nie je povinná zrušiť sťažnosťou napadnuté uznesenia úradu boja proti korupcii PPZ podľa ustanovení Trestného poriadku. Sťažovateľ má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho podaniami generálna prokuratúra riadne zaoberala. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (mutatis mutandis II. ÚS 88/99, III. ÚS 272/09). Ústavný súd tiež v tejto súvislosti poznamenáva, že naša ústava negarantuje nikomu „právo na trestné stíhanie iného“.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že prokurátorka generálnej prokuratúry v prípade uznesenia č. k. XV/2 Gn 363/10-12 z 31. januára 2011 a prokurátor generálnej prokuratúry v prípade uznesenia č. k. XV/Gn 4/11-8 zo 17. februára 2011 vybavili návrhy sťažovateľa zákonným spôsobom, keď nezistiac dôvody na zrušenie napadnutých uznesení, keďže postup vyšetrovateľa úradu boja proti korupcii PPZ spôsobom podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku bol v súlade so zákonom a bol dôvodný,

sťažnosti sťažovateľa zamietli. Ústavný súd dospel k záveru, že v odôvodneniach oboch uznesení generálnej prokuratúry sú pre zamietnutie sťažnosti uvedené logické argumenty a úvahy v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, a preto napadnutými rozhodnutiami nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy v spojení s čl. 9, čl. 13 a čl. 14 dohovoru. Preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Napokon pozornosti ústavného súdu neušla ani skutočnosť, že ústavná sťažnosť sťažovateľa trpí nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Sťažovateľ ku svojej sťažnosti požadovanú plnú moc na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom nepripojil a ani nepreukázal, že sám je advokátom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Ústavný súd konštatuje, že i keď z návrhu na začatie konania sa čiastočne dá vydedukovať, akej veci sa týka, kto ho podáva a proti komu smeruje, sťažovateľovo podanie neobsahuje však najmä jasný a zrozumiteľný návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci.

Návrh na rozhodnutie nie je preto v takejto podobe vykonateľný (neobsahuje spisovú značku namietaného konania a nie je v ňom riadne označené základné právo podľa ústavy alebo právo podľa dohovoru, ktoré malo byť údajne týmto postupom porušené), pričom chýbajú aj iné podstatné formulácie opatrení k možnej náprave porušenia ústavnosti v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 282/04).

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

Ústavný súd však najmä vzhľadom na existenciu dôvodov na odmietnutie sťažnosti už pri predbežnom prerokovaní nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie uvedených nedostatkov jeho podania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2011